

Skabelsens herre

Af Erik Kock,

menighedsrådsformand, dramatiker,
cand.mag., Østervangsvej 45, Øby

LÆSERBREV: Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til Erik Bartrams læserbrev den 7. april om religion og naturvidenskab.

Naturvidenskaben og erfaringen har givet os svar på, hvorfor vi er skabt, og hvorfor verden er til, siges det. Lad os se på svaret: Vi må regne med, at naturvidenskaben fortsat vil give os svar på det, vi ikke ved endnu... Vi lader svaret stå et øjeblik.

Naturvidenskaben støder konstant ind i fænomener der ikke lader sig forklare med sproget eller lader sig erkende med den menneskelige bevidsthed. Det er ikke overraskende. Det er mennesket, der har udtænkt videnskaben, men det har ikke udtænkt naturen eller universet.

Hvor kommer de nævnte fænomener »medmenneskelig kærlighed og omsorg« fra – er de udtryk for, at livet er en tilfældighed? Er de ikke snarere udtryk for at der er fænomener vi ikke har herredømmet over?

De er markeringer af, at tilværelsen har betydning for os.

Selvfølgelig findes der masser af tilfældigheder. Men de omfatter ikke alt.

At vi som mennesker ikke har herredømme over alting i verden og i tilværelsen, er et faktum. Men

det betyder ikke, at det hele er tilfældigt. Hvis vi havde overblik til at vide dét, ville vi jo netop beherske verden og tilværelsen i alle detaljer.

Man kunne også sige: Hvis livet er en tilfældighed, ville vi ikke konstant tillægge det betydning.

Kristendommen og jødedommens tanke om skabelse og opstandelse havde tanken om døden og intetheden med sig ind i vores kultur. Efterhånden er tanken om skabelse og opstandelse trængt i baggrunden, mens døden og intetheden står tilbage. På den måde bliver de så at sige pålagt på egen hånd at give eksistensen betydning, men det forstår de ikke.

Det beskrives i læserbrevet, hvordan kristendommen lærer os, at hvis vi ikke finder Paradis på jord, må vi vente, til vi er døde. Denne ufuldstændige barnelærdom modsiges afgørende af, at den kristne modtager livet som en gave, der bruges i taknemmelighed.

Mennesket er nemlig ikke selv årsagen til, at det er til.

Og så er vi tilbage ved et af diskussionens vedholdende punkter: Hvordan kan det være, at det, der er til, er til? Det opretholder ikke sig selv ved egen kraft – hvis det gjorde, hvordan kan det så være, at det hører op?